

det Liv, der har hjemme i Havet, at det er underkastet store Chancer, som man ikke endnu har kunnet beregne, og hvis Narjager man endnu ikke kjender, saa at man ikke maa tro, at fordi man nu netop handler paa den Maade, som jeg har tilladt mig at angive, at man saa strax frembringer en stor For- mereelse af Østers, og hvad dermed staar i Forbindelse. Men saa Meget — det vender jeg tilbage til — tror jeg at turde sige, at den Maade, som er foreslaaet i det forelig- gende Lovforslag, den er — saa godt den end kan være ment — kun skiftet til efter min Opfattelse aldeles at ødelægge Østers- bestanden i Limfjorden. Paa den Maade kan man ikke vente at konservere den nuvæ- rende Østersbestand, end sige at frembringe nogen større Rigdom. — Jeg vil endnu med et Par Ord omtale de Straffebestemmelser, som findes i Lovforslaget. De ere jo meget drakoniske. Det bemærkes i Motiverne, at noget lignende Bestemmelser i et andet Lov- forslag tidligere have været forelagte dette Thing, men ikke bleve vedtagne. Naar man tænker paa, at den, som finder en Østers- og tilsejner sig den, at han risikerer at komme i en Bøde indtil 400 Kr., saa tror jeg, at Enhver vil indrømme, at det er en over- maade drabelig Skat. Dersom nogle Fiskere, der færdes paa Limfjorden, tilfældigvis i et Gylndergarn eller et andet Garn faar et Par Østers og saa lutte deres Kniv op, aabne og spise dem, ere de hver især underkastet en Bøde af indtil 400 Kr. Jeg har den Op- fattelse, at man i Reglen vil finde, at naar saadanne drakoniske Straffebestemmelser bringes i Forslag, saa robe de, at der er Noget i Veien med selve Forslaget, saa robe de, at man ikke kan magte det, som man egentlig vilde magte, at man ikke har forstaaet det, og at man søger at hjælpe paa sin Wan- magt ved saadanne overordentlig strenge Straffebestemmelser. Jeg vil haabe, at saa- danne Bestemmelser aldrig nogenstunde vilde blive vedtagne af dette Thing eller af Rigs- dagen i det Hele. Naar man tager de na- turlige Forhold, saa tilfuge de jo, at Beboerne rundt omkring Limfjorden bør nyde Frugten af, hvad Limfjorden frembringer paa den ene eller paa den anden Maade. Og naar man gaar over til et saadant System som det, jeg har tilladt mig at antyde, altsaa en Ud- parcellering til private Forpagtere, som have Garanti for, at de beholde Forpagtningen, saa vil man allerede derved bevirke, at en stor Mængde Menneffer, en stor Masse Arbeidere omkring Limfjorden kan faae Ar- bejde. Jeg skal ikke opholde det høie Thing med at nævne Exempler paa, hvilken Mængde Arbeidere der beskæftiges ved Anlæg af

denne Art, og hvor mange Penge der der- ved kommer Arbeiderstanden til Gode. Jeg har i Ørigt saadanne Exempler her paa rede Haand, om det skulde være nødvendigt at nævne dem, men jeg skal i dette Dieblif ikke komme nærmere ind paa dem. I det Hele taget maa man erindre, at det, om Østersfiskeriet med Kette kan betragtes som et Regale, er overmaade tvivlsomt. Der er aldrig Noget, der har forsøgt, mig bekendt i det Mindste, ved Domstolene at rejse det Spørgsmaal, om Østersfiskeriet kan betrag- tes som et Regale eller ikke, men naar Regjeringen ved en Bekjendtgjørelse eller Resolution af 12te December 1860 — længer er det ikke siden — sagde: „Følge den be- staaende Lovgivning er Østersfiskeriet en Statskassen udelukkende tilkommende Ret“, saa er det vist særdeles tvivlsomt, og jeg har ikke set en eneste Forfatter, der har skrevet derom, undtagen han betegner det som sær- deles tvivlsomt, om Staten i Virkeligheden har denne Ret. Paa en nærmere Begrun- delse af denne Tvivl skal jeg ikke i dette Dieblif komme ind, men saaledes som For- holdet nu faktisk er, saa ere vi jo nu altsaa omtrent nær ved Enden. I 1851 opdagede man første Gang Østers i Limfjorden, man har i saa Nar haft en temmelig Indtægt deraf. Nu er det forbi. Ligesom Ribeban- kerne allerede for nogen Tid siden ere lagte hen, saaledes foreslaar man nu det Samme med Hensyn til hele Limfjorden. Jeg tror da altsaa, at Dieblifket kunde være passende til at tage under alvorlig Overveelse, hvad der nu her skal gøres og kan gøres, og til disse Overveelser har jeg forsøgt at give et lille Bidrag.

Maaberg: Jeg er ikke fuldstændig enig med det ærede Medlem, som nu satte sig, i de Betragtninger, som han anstillede om Østersfiskeriet, og jeg er navnlig ikke enig med ham i, at dette Lovforslag fuldstændig vil ødelægge Østersfiskeriet i Limfjorden. Hvis nemlig virkelig en stærkere Skrabning skulde være nødvendig, er det dog mærkber- digt, at Østersfiskeriet har været i saa stærk Afstagen i den sidste halve Snes Nar, uagtet det i dem er sifket saa meget — efter de Fle- stes Mening mere, end der burde sifkes; jeg tror saaledes ikke, at Erfaringen godtgjør Rigtigheden af den Paastand, som det ærede Medlem frematte, at Færdning af Østerfen er det Samme som Østersens Ødelæggelse. Det er ganske vist, at dens farligste Fiende, Korsfiften, ogsaa fredes, men jeg kan dog ikke antage, at Korsfiften alene ville være i Stand til at ødelægge Østerferne; der maa være andre Narjager, som maa volde den store